

[Thomas Pedersen.]

bedringer i de foreliggende Lovforslag, en ikke ringe Mulighed for, at vi endnu i en lang Aarrække kan faa Fornøjelsen af at diskutere disse udmærkede Ændringer i de Love, der her er Tale om, og Fremskridtet markeres derfor nærmest kun ved, at de fremsatte Lovforslag ændres efterhaanden, og at der indtages nye Ting deri.

En anden æret Ordfører talte om, at Ægteskabet var en af det nuværende Samfunds Grundpiller. Jeg tror dog, det vilde have været rigtigere, om han havde sagt, at det *havde været* en af det nuværende Samfunds Grundpiller, for Synsmaaden er blevet forandret i ikke saa ringe Grad i Løbet af den sidste Menneskealder. Men som Følge af, at man hidtil i hvert Tilfælde har betragtet dette Ægteskab som en Grundpille i Samfundet, har de mere løse Kønforbindelser ogsaa været meget lidt anset. Moralister af begge Køn, og jeg maa maaske tilføje af høj Alder, har altid følt en særlig Fornøjelse i at tale højt om Ungdommens Daarlighed, Ungdommens Umoralitet o. s. v., og Lovgivningen er derfor blevet præget i stærk Grad af disse Moralister. Den hidtidige Lovgivning og i Særdeleshed den ældre Lovgivning har ganske bevidst stillet Frugterne af disse løse Forbindelser meget daarligere end det, vi kalder Ægtebørn. Disse uægteskabelige Børn er i Tidens Løb blevet behandlet alt andet end godt. De har været ringere stillet rent retsligt, og i Særdeleshed før i Tiden har de ude i det almindelige Liv været udsat for ikke ringe Forfølgelse af mere eller mindre moralske Grunde.

Nu er Samfundets Syn paa Ægteskabet, som jeg før bemærkede, undergaaet en ikke ringe Forandring i den mere moderne Tid. Man ser anderledes paa Ægteskabet, end man gjorde før, og det er allerede kommet saa langt, at man endog vil give Folk, der ikke er gift, en ganske særlig Stilling her i Samfundet, en bedre Stilling i mange Tilfælde end Folk, der er gift. Det er saaledes ikke ubekendt, at man adskillige Steder stiller Krav om, at Funktionærer, ogsaa visse Statsfunktionærer, overhovedet ikke maa gifte sig, og afskediger dem i Tilfælde af, at de gifter sig. Det fremmer ganske naturligt, at der, om der ikke just kommer flere, skal vi sige løse Forbindelser, saa dog i hvert Fald kommer flere Børn uden for Ægteskab, end der ellers vilde komme, hvis man ikke fra Samfundets Side havde set saaledes paa det, som jeg her har sagt.

De Lovforslag, som nu foreligger, frembyder ganske afgjort Fremskridt, det tror

jeg, alle er enige om. Om denne Enighed saa ogsaa vil betyde, at de gennemføres, det vil en Udvalgsbehandling vel nærmere afsløre. Vort Parti er indforstaaet med den Hovedlinie, der ligger i Lovforslaget, selv om ogsaa der kan være adskilligt i de enkelte Paragraffer, som man kan se forskelligt paa, og heller ikke vi er helt tilfreds med alle disse Paragraffer. Jeg synes ogsaa, at de nye Ting, der er blevet indføjede i denne Omgang, i Særdeleshed de Paragraffer, der omhandler, at flere Fædre skal svare det samme Normalbidrag alle sammen, er et særdeles godt Fremskridt i Forhold til den Aktiebeting, som man før i Tiden har haft, og som førte til adskillige mindre heldige Rets-tilfælde.

Lovforslaget maa i det hele betragtes som et Værn for Børnene, men der er dog ogsaa Grund til at nævne et enkelt Tilfælde, hvor man i hvert Tilfælde efter min Formening er gaaet en lille Smule for vidt, og hvor man tager et større Hensyn til Børnene, end man bør gøre i Forhold til de andre i Sagen implicerede. Det drejer sig om en Paragraf, der ogsaa er blevet behandlet her i Dag, nemlig Bestemmelsen om Moderens Pligt til at opgive Faderens Navn. I al Almindelighed vil Moderen selvfølgelig opgive, hvem der er Fader til Barnet — hun skal have sit Underholdsbidrag til Barnet og har ogsaa andre Aarsager til at ville have dette Forhold i Orden —, men der kan være ganske enkelte Tilfælde, hvor Moderen har virkelig tungt vejende Grunde til at nægte at udtale sig om, hvem der er Fader til Barnet.

Nu er jeg naturligvis ikke blind for, at der foreligger visse Grunde til, at man ønsker en saadan Paragraf gennemført — der er i Særdeleshed det skyldige Hensyn til Barnet, at det kan faa at vide, hvem der er dets Fader, der er ogsaa Spørgsmaalet om den eventuelle Arv til Barnet —, men jeg synes ogsaa, man maa tage Hensyn til de Grunde, som Moderen kan have til at nægte at opgive Faderens Navn. Der kan nemlig være det Tilfælde, at en Offentliggørelse af Navnet kan føre meget uheldige Forhold med sig for Faderen og, saafremt han er gift, for hans Hustru og hans øvrige Børn; en Offentliggørelse kan ogsaa, som jeg har set nævnt i Forhandlingerne fra sidste Aar, føre med sig, at han taber sin Embedsstilling. Det, jeg her siger, er naturligvis ikke noget Forsøg paa at beskytte ham for de Følger, der kan være i Retning af at skulle betale.

Der kan, som sagt, være forskellige Grunde til, at Moderen ønsker at hemmeligholde Navnet, og jeg synes, man maa tage